



Професор др Љубодраг Радосављевић, дипл. инж. маш.
(1924 – 1992),
Почасно члан Југословенског друштва за механику

Др Љубодраг Радосављевић, дипл. инж. машинства (1924 – 1992), рођен је у Наталинцима, код Тополе. Основну и средњу школу завршио је у Београду. Матурирао је 1943. године, а затим је завршио и Абитуријентски курс. У Народноослободилачку војску приступио је после ослобођења Београда. По завршетку рата и са окончањем војног рока, у јесен 1946. године, уписује се на Машински одсек Техничког факултета, а факултет завршава 1951. године са просечном оценом 9,36. Дипломирао је на Општемашинском одсеку, на тему „Темељи машинства и теорија осцилација“. Школску 1953/54. годину провео је у Хамбургу, где је у Институту за бродоградњу, код професора Вајнблума припремао докторску дисертацију. Тезу под насловом „О моменту савијања брода на узбурканом мору“ одбранио је 1955. године на Машинском факултету. Чланови комисије за одбрану тезе били су академици Јаков Хлитчијев (ментор), Константин Вороњец, Миодраг Томић, као и Никола Обрадовић и Станко Шиловић.

Непосредно после дипломирања постављен је за млађег инжењера на Машинском факултету, а од 1952. године ради без звања. Као службеник без звања на Машинском факултету Техничке велике школе у Београду, изабран је за асистента за предмет Теорија осцилација 1954. године. Две године касније, на Машинском факултету Универзитета у Београду изабран је за доцента за предмет Теорија осцилација, а у исто звање реизабран је 1960. године. У звање ванредног професора за предмет Механика изабран је 1961. године. Поновни избор у звање ванредног професора био је 1967. године. Редовни професор за предмет Механика постаје 1970. године. У истом звању је пензионисан 1990. године.

Током свог рада на Машинском факултету обављао је вежбе и предавања на дипломској настави на свим предметима Механике (Статика, Кинематика, Динамика и Теорија осцилација). На последипломској настави предавао је Теорију осцилација. Био је професор на Грађевинском, Електротехничком и Технолошком факултету у Београду, где је предавао делове предмета Механика. Посебне делове Механике предавао је и на Машинском факултету у Сарајеву, Одељењу Машинског факултета у Београду у Крагујевцу, на Техничком факултету у Приштини, Одељењу Машинског факултета у Београду у Титовом Ужицу... Био је ментор осам магистарских радова (Козић П., Максимовић – Ђупурдија Ј., Перјуци Џ., Поповић И., Раичевић В., Симоновић М., Ђулафић З., Човић В.) и две докторске дисертације (Раичевић В., Симоновић М.).

Још као студент, 1950. године, са својим колегом Елијем Делеоном, у издању „Научне књиге“, објавио је Збирку решених проблема из Теорије осцилација. Аутор је уџбеника: Механика (са Т. Анђелићем), Специјални задаци динамике – основи аналитичке механике – моменти инерције крутог тела, Мале осцилације материјалног система са коначним бројем степени слободе, Теорија осцилација. Превео је са руског језика више познатих дела из области Механике: Кратки курс теоријске механике (Тарг), Решени задаци из механике са изводима из теорије 1 и 2 (Батј, Џанелидзе, Келзон), Теоријска механика (Никитин), Теоријска механика (Воронков).

Наслањајући се на резултате своје докторске дисертације произилазе каснија истраживања и даљи научни рад. Објављени радови обрађују разне проблеме везане за кретање брода по узбурканом мору, а постоји више приказа ових радова у реферативним журналним. У оквиру програма сарадње наше земље и САД-а, 1968. године, а на молбу The National Science Foundation, преведена му је на енглески језик докторска дисертација.

Као члан Југословенског друштва за Механику, више пута је био члан Централног одбора и Управног одбора. Осим што је био члан Друштва за механику Србије, у два мандата био је председник тог друштва.

Многобројне су функције и дужности које је обављао на Машинском факултету. Више пута је биран за члана Савета факултета и за члана Извршног одбора некадашње Управе факултета. У некадашњој организацији Машинског факултета био је члан Већа факултета, а затим и члан наставне радне јединице. Више година био је председник Комисије за уџбенике и председник Библиотечног одбора. Налазио се на положају председника, као и члана Комисије за ванредне студије, а и старшина Центра за ванредне студије. Више пута је био председник Већа разних година студија. Дугогодишњи је помоћник главног уредника Публикација Машинског факултета. Заменик шефа Катедре за механику био је од 1968. до 1978. године. Од 1978. до 1990. обављао је дужност шефа Катедре за механику. У ООУР-у за производно и привредно машинство био је председник Збора и председник Савета. Два пута је биран за руководиоца тог ООУР-а, а више пута за руководиоца ЈУР - а за механику. Дужи низ година био је старшина Одељења Машинског факултета у Београду, у Ужицу. У току једног изборног мандата био је продекан за финансије, а декан Машинског факултета у периоду од 1987. до 1989. године.